

Meer ambitieus is het groote doek van Tom Moslyn: „The Garden of Peace”. Het is de tuin van een vreedzame sprookjeswereld, zooals op deze wereld met haar oorlogsrumoer ver te zoeken is. Een weelderige, bijna chaotische vegetatie van rood, en paars, en lichtblauw geblomte om een poel met marmeren bekken; daarachter een terras met populieren omzoomd. Mooi vooral is de gouden avondhemel en de lichtreflectie in het water. Mostyn is een kunstenaar van een dichtelijke verbeelding en zeer persoonlijke aspiraties, die — het blijkt ook uit zijn figuurschilderij Refugees — boven de realistische observatie uitgaan.

Wij noemden nog niet Yeend King, Alfred Parsons, David Murray, Mark Fisher, D. Y. Cameron, in wier werk hier, al vertoont het een zekere mate van talent, wij het krachtig accent of de persoonlijke noot missen, dat ons tot een nadere bespreking zou kunnen leiden; wij hebben ons tot het voornaamste moeten bepalen.

Een beslissend inzicht betreffend den huidige stand der Engelsche schilderkunst geeft zoo'n tentoonstelling ons reeds daarom niet, wijl schilders als Frank Brangwyn, Charles Shannon, Frank Bramley, Water-

house en anderen, ofschoon deze hier genoemden toch ook leden of „associates” van de Royal Academy zijn, dit jaar niets ingezonden hadden; en ook niet omdat de jongere krachten van de New English Art Club, waaronder enkele zeer goede, hier niet te leeren kennen zijn. Ik zag daar o.a. een verwonderlijk sterk portret van Bernard Shaw door Augustus John — misschien de prominente karaktertrekken van den zitter overdrijvend, misschien de grens van het karikaturale overschrijdend — maar verwonderlijk sterk in de gepassioneerde weergave van het penetrant-scherpzinnig, bijtend-wilskrachtig gelaat van dezen oorspronkelijken denker en strijder.

Zoodat de hier behandelde tentoonstelling — met haar bijna twee duizend inzendingen — ons zeker enig denkbeeld, zelfs eenige vertrouwdheid met de Engelsche Kunst van dezen tijd kan geven, maar toch nog niet compleet genoeg is — trouwens welke tentoonstelling van periodieken aard is dat — om die kunst in al haar ramificaties te overzien. De redactie van Elsevier zal mij, hoop ik, nog wel eens vergunnen op dit onderwerp terug te komen.

